

Arrest

nr. 318 294 van 11 december 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 augustus 2024.

Gelet op de beschikking van 11 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die de Nigeriaanse nationaliteit heeft, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat haar vrees en vervolgingsfeiten als niet geloofwaardig werden beschouwd. Bijkomend werd er door het CGVS ook opgemerkt dat zij herhaaldelijk gedrag stelde dat haaks stond op een ernstige vrees en nood aan internationale bescherming. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 293 739 van 5 september 2023.

In het kader van haar huidig verzoek verklaart verzoekster geen nieuwe informatie of stavingstukken te hebben. Zij benadrukt voornamelijk dat zij een normaal leven wil hebben in België.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) er geen nieuwe elementen zijn in verband met haar vrees voor de aanhangers van de Afgod, bijgevolg blijft de vorige beslissing van het CGVS onverkort geleden.

(ii) verzoekster haar vrees voor ontvoering en moord niet linkt aan haar persoonlijke problemen – immers, zij verklaart niet te weten door wie zij zou vervolgd worden; en indien zij hier alsnog doelt op haar persoonlijke problemen, dan verwijst het CGVS naar de ongeloofwaardigheid van haar beweerde problemen – maar eerder aan de algemene veiligheidssituatie in Nigeria. Het CGVS oordeelde echter al over deze veiligheidssituatie in haar eerste verzoek om internationale bescherming, wat werd bevestigd door deze Raad. In het kader van haar huidig verzoek brengt zij geen overtuigende elementen aan, waaruit zou blijken dat deze veiligheidsbeoordeling niet (langer) correct is, of dat er in het kader van haar eerste verzoek een verkeerde conclusie werd genomen.

(iii) wat betreft haar wens hier in België haar leven (verder) uit te bouwen (werk, familie,...), het CGVS enkel kan oordelen dat het noch een element van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève betreft bij een eventuele terugkeer, noch betreft dit zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. De door haar aangehaalde vrees is immers louter van sociale en economische aard.

(iv) gezien zij nergens enige van haar eerdere verklaringen intrekt of aanpast, het CGVS geen waarde kan hechten aan de beweerde sociale en economische situatie die haar deel zou zijn bij een terugkeer naar Nigeria, aangezien deze niet los kan gezien worden van haar (ongeloofwaardige) verklaringen over haar lotgevallen in Nigeria voor haar vertrek. De vaststelling dat zij nu andere verklaringen aflegt over haar contacten met haar familie in vergelijking met haar vorig verzoek, zonder enige uitleg over waarom zij plots in de onmogelijkheid zou zijn contact met hen te houden, versterkt slechts deze conclusie.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van haar reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Waar verzoekster het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoekster die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.". De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoekster aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan verzoekster tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

8. In zoverre verzoekster tracht te laten uitschijnen dat zij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar haar land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoekster geen overtuigende concrete elementen bijbrengt waaruit een (toegeschreven) verwestering kan blijken. Door louter te verwijzen naar haar verblijf in België/Europa maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat zij om deze reden verwesterd is of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Nigeria om die reden zal worden geïmigreerd, gestigmatiseerd of vervolgd. De verwijzing naar een 'levenswijze (...) die haaks staat op de situatie in Nigeria' is verder niet meer dan een blote bewering die niet wordt gestaafd met enig bewijselement. Verzoeksters betoog mist verder elke concretisering en persoonlijke invulling zodat verzoekster niet overtuigt dat zij zich waarden, normen, meningen of gedragingen, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Nigeriaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat zij bij terugkeer naar Nigeria een risico zou lopen op vervolging of ernstige schade. Verzoekster toont niet aan dat haar verblijf in Europa en in België van haar dusdanig heeft veranderd dat zij haar leven in Nigeria niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat zij omwille van haar langdurig verblijf in België zou kunnen worden gepercipieerd als verwesterd en bijgevolg in de negatieve aandacht zou kunnen komen en worden geïmigreerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt zij niet aannemelijk dat zij omwille van haar afwezigheid uit Nigeria bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen.

Het feit dat zij sinds enkele jaren in België verblijft, betreft een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad zijn enkel bevoegd haar eventueel risico bij een terugkeer naar haar land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het voorgaande motief niet relevant. Indien zij een (langdurig) verblijf in België wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet zij zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Wat betreft verzoekster haar betoog dat zij geen binding meer heeft met haar land van herkomst, stelt de Raad vast dat aan deze omstandigheid geen actor van vervolging of ernstige schade, zoals omschreven in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, ten grondslag ligt. Verder wijst de Raad erop dat deze problematiek niet afdoende is om te gewagen van een daad van vervolging, zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, of als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van deze wet. Het loutere gegeven geen binding meer te hebben met Nigeria bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

De loutere beweringen dat verzoekster thans geen enkel contact meer heeft met haar familie in Nigeria en ook niet weet waar zij actueel verblijven, houdt op zich geenszins vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in, maar is een puur socio-economisch probleem zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van haar vrijheid, leven of fysieke integriteit.

In casu toont verzoekster niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Nigeria sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoekster bij terugkeer naar Nigeria door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

De Raad wijst verder op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: "Bijkomend, merkt het CGVS op dat u hiervan ook reeds melding maakte in uw beroepsprocedure voor de RvV, namelijk u vroeg (in ondergeschikte orde) om de subsidiaire beschermingsstatus omdat: "verzoekster genoot een beperkte opleiding. Zij kende een beperkte (gebrekkige) familiale ondersteuning en omkadering. Verzoekster ging slechts tot de leeftijd van zestien jaar naar school toe. Zij kende een beperkte werkervaring. Daarentegen verliet zij Nigeria in 1999 en ontbreekt zij sindsdien een familiaal of sociaal netwerk om te voorzien in haar levensonderhoud, waardoor zij vreest niet meer te kunnen voorzien in haar essentiële levensbehoeften". De RvV oordeelde echter dat u niet voldeed aan de criteria van subsidiaire bescherming (RvV Arrest nr. 293 739, d.d. 05/09/2023).

Het CGVS sluit zich aan bij deze beoordeling, en benadrukt dat u – in tegenstelling tot uw 'maar' – inderdaad tot uw vierde graad secundair onderwijs school liep, dat u vervolgens een opleiding haartooi van drie jaar heeft voltooid, en dat u daarna even als kapster thuis heeft gewerkt. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u verder dat uw moeder, met wie u maandelijks contact had, en twee broers (waarvan één het contact met uw moeder faciliteerde) nog in Nigeria woonden. Uw moeder en één broer woonden nog in de familiale woning in Benin City, waar u ook steeds heeft gewoond (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 24/01/2023, p. 4-6, 9, 11-12). In het kader van uw huidig verzoek verklaart u dat u geen contact meer heeft met uw familie (inclusief uw moeder), dat het laatste wat u hoorde was toen uw vader overleed, dat u geen contact meer heeft 'vanwege de situatie' (V-V-V, vraag 11, 14, 17, 22). U stelt verder Afrika 26 jaar geleden verlaten te hebben, niet te weten waar uw familie is, geen communicatie met hen te hebben en niet te kunnen teruggaan 'omdat het gevaarlijk is' (V-V-V, vraag 11, 14, 17, 22). Voor zover u met de situatie en gevaarlijk verwijst naar de problemen die u tijdens uw eerst verzoek uiteen hebt gezet, benadrukt het CGVS nogmaals dat uw voodoo-gerelateerde problemen ongeloofwaardig zijn gebleken. Indien u er voorheen in slaagde contact te houden met uw familie, sinds uw vertrek tot aan het eerste onderhoud (gedurende een periode van bijna 25 jaar, zie supra), kan niet worden ingezien waarom dit nu plots niet meer mogelijk zou zijn, noch waarom dit iets zou veranderen aan uw mogelijkheid om terug te keren naar Nigeria. Daar u nergens enige van uw eerdere verklaringen intrekt of aanpast, kan het CGVS geen waarde hechten aan de beweerde sociale en economische situatie die uw deel zou zijn bij een terugkeer naar Nigeria, aangezien deze niet los kan gezien worden van uw (ongeloofwaardige) verklaringen over uw lotgevallen in Nigeria voor uw vertrek. De vaststelling dat u nu andere verklaringen aflegt over uw contacten met uw familie in vergelijking met uw vorige verzoek, zonder enige uitleg over waarom u plots in de onmogelijkheid zou zijn contact met hen te houden, versterkt slechts deze conclusie. Bijgevolg heeft u geenszins aangetoond nu wel te voldoen aan de criteria voor subsidiaire bescherming."

9. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 18 oktober 2024 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster meent dat haar persoonlijke situatie in deze beschikking wordt miskend. Zij heeft haar land van herkomst in 1999 verlaten en verblijft al geruime tijd in België. Aangezien haar levenswijze alhier niet overeenstemt met de levenswijze die van haar wordt verwacht in Nigeria, zal zij bij een terugkeer naar dat land op een negatieve wijze in de aandacht komen te staan. Gelet op haar verblijf in België sinds 2018, heeft zij geen enkele band meer met Nigeria, ook niet met haar moeder of haar broers. Bijgevolg riskeert zij bij terugkeer terecht te komen in een situatie van verregaande deprivatie. Los daarvan meent verzoekster dat ook de algemene veiligheidssituatie in Nigeria onvoldoende werd onderzocht. Zij besluit dat er aldus voldoende redenen zijn om haar zaak terug te sturen naar verweerder voor verder onderzoek en de bestreden beslissing te vernietigen.”

5. Met voormeld betoog brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 23 juli 2024.

Verzoekster herhaalt de argumenten in haar verzoekschrift waar zij ter terechtzitting voorhoudt dat zij door haar verblijf in België bij een terugkeer naar Nigeria op een negatieve wijze in de aandacht zal komen te staan en zij geen enkele band meer heeft met Nigeria en haar familie zodat zij riskeert terecht te komen in een situatie van verregaande deprivatie. In punt 8 van de voormelde beschikking werd hierop reeds concreet geantwoord. Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op en daadwerkelijk enige concrete repliek tegen de inhoud van de beschikking te formuleren, doet verzoekster thans niet anders oordelen en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekster houdt voorts voor dat de algemene veiligheidssituatie in Nigeria onvoldoende werd onderzocht. De Raad stelt vast dat verzoekster hierover in haar verzoekschrift niet de minste opmerking heeft gemaakt. De Raad beklemtoont dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. X; RvS 29 oktober 2013, nr. X (c)).

Verder legt verzoekster geen concrete informatie voor waaruit kan blijken dat de veiligheidsbeoordeling door de Raad gedaan op 5 september 2023 in arrest nr. 293 739 in het kader van haar vorig beschermingsverzoek niet langer actueel of correct zou zijn, of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt, met name dat er actueel voor burgers in de deelstaat Edo in Nigeria geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO